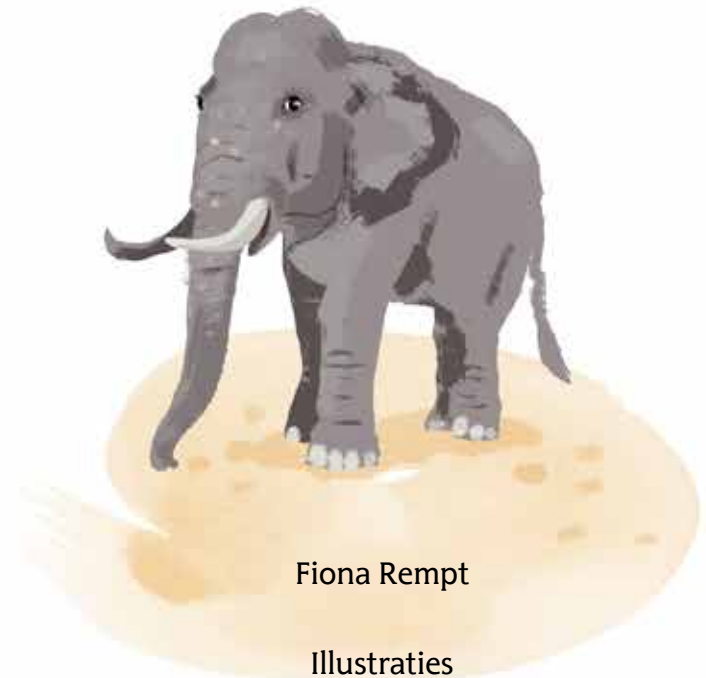


Helden op  Poten

Bandoola

de trouwe olifant



Fiona Rempt

Illustraties
Barbara Mulderink

kluitman

Lees ook:



Onder dezelfde maan geboren

In november 1897 waren er twee geboortes.

De ene was een mens, een jongen.

Hij kwam ter wereld in het zuiden van Engeland en kreeg de naam Bill Williams.

Maar Bill is niet de held van dit verhaal.

Dat is een heel bijzonder dier, dat werd geboren in dezelfde maand, in een oerwoud aan de andere kant van de wereld.

Het was een olifant, ook een jongen.

Hij kreeg de naam Bandoola.



Nur 287 / IPP112601

Bisac JUV043000 / JUV002080

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXVI Tekst: Fiona Rempt

© MMXXVI Illustraties: Barbara Mulderink

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

fionaremp.nl
barbaramulderink.nl
kluitman.nl



BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOF LEVERANCIER



Pas ruim twintig jaar later leerden Bandoola en Bill elkaar kennen.

Elke dag was een avontuur in de jungle waar ze beiden gelukkig waren.

Toch zou dat oerwoud hen ook zwaar op de proef stellen.

Vooraf tijdens hun grootste uitdaging, een bijna onmogelijke reis op weg naar veiligheid.

Zonder de sterke en trouwe Bandoola zou die heel anders zijn afgelopen.

‘Kom hier, jij dappere strijder!’

Aan het begin van het droge seizoen van 1897 zochten twee olifanten in Birma naar een geschikte plek in de jungle.

Een rustige plek, weg van het kamp van de mensen.

Een koele plek, in de schaduw van de bomen.

Een veilige plek, waar ze gevaar konden zien aankomen.

Kortom: de juiste plek voor een bevalling.

Een van de olifanten heette Ma Shwe.

Zij was al bijna twee jaar drachtig.

Zo noem je het als een zoogdier zwanger is.

Al die tijd was Mee Tway, de andere olifant, als een vriendin en een soort bewaker bij haar gebleven.

En ze zou bij Ma Shwe blijven tot het kalf geboren en veilig was.

Ma Shwe en Mee Tway waren als jonge olifanten gevangen genomen in het wild.

Vanaf dat moment werkten ze voor de mensen.

Maar dat betekende niet dat ze in een hok of kooi waren opgesloten.

Overdag hielpen ze bij de kap en het vervoer van bomen.

Wanneer het donker werd, trokken ze er zelf op uit: het oerwoud in, op zoek naar voedsel.

Tot hun verzorgers ze in de morgen weer kwamen halen,
om te werken.

Die verzorgers noemen we oozies.

Elke werkolifant had een eigen oozie.

Die van Ma Shwe heette Po Toke.

Hij vermoedde dat de vader van het kleintje een wilde
olifant was.

Po Toke liet Ma Shwe haar eigen gang gaan.

Hij hield afstand en wachtte rustig af.

In stilte verheugde hij zich op wat ging komen.

Dat was best uniek, want de meeste oozies vonden een
jonge olifant alleen maar gedoe.

Het kalf zou de moeder afleiden, waardoor zij minder
kon werken.

Bovendien was de kans klein dat het beestje de gevaren
van de jungle overleefde.

Als dat toch lukte, moest het dier eerst twintig jaar
verzorgd worden voor het kon werken.

Dat kostte veel meer tijd en geld dan om een wilde
olifant van de juiste leeftijd te vangen.

De andere oozies lachten om Po Toke, maar hij trok zich
niets van hen aan.

In het donker zat hij voor zijn hut te wachten op een
teken dat zijn olifant een kleintje had gekregen.

Toen dat teken eindelijk kwam, schrok hij zich rot.

Ma Shwe brulde, gilte en stampte.

Ze was in gevaar en maakte zo veel herrie dat alle
mensen in het kamp er wakker van werden.

Ma Shwe en Mee Tway hadden een open plek naast de
rivier gekozen voor de bevalling.

Maar ze waren daar niet alleen.

Een tijger had hen steeds in de gaten gehouden.

Toen het donker was, viel hij aan.

Eerst besprong hij Mee Tway en krabde haar met zijn
klauwen tot ze vluchtte van angst en pijn.

Daarna stortte hij zich op Ma Shwe en beet haar in haar
slurf.



Dat is heel pijnlijk voor een olifant.

Maar Ma Shwe was niet van plan om de tijger te geven wat hij wilde.

In plaats daarvan maakte ze zo veel lawaai dat de mensen in het kamp het hoorden.

Zij kwamen aangerend, met Po Toke voorop, en joegen de tijger weg.

Snel gingen ze naar de olifant om te zien of ze gewond was.

Daar wachtte hen een nieuwe verrassing.

Tussen de poten van Ma Shwe zagen ze twee kleine, bange oogjes.

Het kalf was geboren.

Het was ongedeerd en veilig!

Het beestje had een zilveren gloed over zijn vacht en lichtroze sproeten op zijn wangen en slurf.

Het was een jongen.

Hij zag eruit alsof hij een sterke olifant zou worden.

Po Toke riep naar de kleine:

‘Kom hier, jij dappere strijder.

Laat jezelf zien, grote, machtige Bandoola!’

En zo kreeg het olifantje zijn naam.

Hij was vernoemd naar een beroemde generaal, die had gevochten voor de vrijheid van zijn land.

OOZIES

Oozies waren de verzorgers en trainers van de werkolifanten.

Ze woonden samen met hun families in kampen in de jungle.

Als een jongen zes jaar was, werd hij een pajaik, een assistent.

Zo hielp hij mee tot hij veertien was.

Dan wist hij genoeg en kreeg hij een eigen olifant om te verzorgen.



Overdag hielpen de olifanten bij het oogsten van het hout.

In de avond gingen ze het woud in.

Daar zochten ze hun eigen voedsel en trokken ze op met andere olifanten.

Dan waren ze dus vrij, tot ze in de ochtend weer werden opgehaald.

De oozie vond zijn olifant terug doordat het dier een bel om zijn nek droeg.

Maar een oozie herkende zijn olifant ook aan andere dingen, zoals de afdrukken van zijn poten.